

‘Disorientata’, Entrotterra Milano / marzo 2004

‘GEDESORIENTEERD’

Het overkomt me dikwijls ergens fysiek aanwezig te zijn, terwijl ik in gedachten mijlenver weg ben... dat schept een andere realiteit... je bent verstrooid... je bent in feite gedesoriënteerd.’

Dit is wat Paulette Taecke me zei toen ze haar atelier toonde. Het atelier is een verbouwde turnzaal van een lagere school uit de jaren 1900: wit en heel netjes, zoals je ze maar weinig ziet bij kunstenaars. De eenvoud en het minimalisme van die ruimte weerspiegelen de ingesteldheid van haar persoonlijkheid.

De idee van de dubbelzinnigheid van het leven, die ons trouwens allemaal aanbelangt, kan ze overbrengen zonder geschreeuw, zonder vulgariteit. De dubbelzinnigheid wordt ons door de schilderes ingefluisterd, met discretie en elegantie gesuggereerd. Ze stelt ze ons voor als fragmenten die uit een filmrol geknipt werden: beelden en bevroren bewegingen uit ons leven die ergens in de vergeethoek zijn geraakt.

De schilderijen van Paulette Taecke zijn niet opdringerig, het zijn suggesties, alleen maar suggesties. ‘*Mijn Realiteit is nooit die van een ander*’ zegt Paulette me en ze legt die van haar aan niemand op. ‘Ik observeer en associeer beelden die in mijn gedachten groeien tot een beleving, een mogelijk verhaal, misschien totaal vreemd aan het uwe’. Wie naar haar schilderijen kijkt, wordt regisseur en beslist zelf over de interpretatie van de acteurs, het gegeven en de volgende scène.

Wie is die jongen met donkere huidskleur die op het voetpad wandelt? Hij heeft het hoofd gedraaid en is dan ook niet echt te zien. ‘Herinner Chiati’ Hij was een Kongolese jongen, vriendje van je broer toen je nog een kind was. Hij is naar Afrika teruggekeerd. Wat is er van hem geworden? Hoe en wanneer leerden we voor het eerst iemand kennen met een andere huidskleur?

Ook in haar kleuren kiest ze voor de suggestie van de desoriëntatie’. Ze zijn niet echt wit, ze zijn niet echt zwart, niets is gedetermineerd: het heldere grijs van de Noordzee domineert. Het is niet bedoeld als

poëtische evocatie, het is een precieze verwijzing naar chroom en toonwaarden, die de schilderes perfect beheerst. Zoals de Eskimo's vele synoniemen hebben om wit te definiëren, zo biedt de Noordzee een waaier aan grijzen: van bleekgrijs tot somber grijs, van warm grijs tot bijna zonnig, lichtgevend grijs.

Dit is geen contradictio in terminis. Het grijs vertegenwoordigt de continue beweging van gedachten, gedachten vastgelegd in twee beelden, die elkaar even aantrekken om zich onmiddellijk daarna weer van elkaar te verwijderen in tegengestelde richting.

De hoofdrolspelers van de schilderijen zijn meestal vrouwen, meisjes of kinderen, kwetsbaar en onvolledig, gefragmenteerd, als bij toeval uit hun vlucht geplukt, ontoegankelijk zoals het verleden dat niet meer kan terugkeren.

Hun blikken zijn zelden direct, vaak gaat het zelfs niet om de vrouw maar om een deel van haar lichaam, om de verschijning van een personage uit een herinnering zoals bij geïmproviseerde gedachteassociaties.

Ik wil niet te veel zeggen over deze schilderijen: het is niet goed en trouwens niet mogelijk om te 'oriënteren' of een interpretatie te willen geven aan de werken van Paulette Taecke. Laat elk voor zich maar actieve protagonist worden en binnentreden in de schilderijen: hun ruimte nodigt iedereen uit die even halt wil houden.

De werken spreken voor zichzelf, de schilderes beheerst haar metier in die mate dat er niets geëvoceerd moet worden. De toeschouwer wordt niet in verwarring gebracht. Er worden geen truckjes gebruikt om de aandacht te trekken.

De 'gedesoriënteerdheid' van Paulette Taecke wordt uitgedrukt doorheen de compositie, de tekening en de taal van de kleuren in olieverf, een techniek die er nu nog in slaagt te verbazen en te communiceren met en over de mens in deze nieuwe eeuw.

Giuliana Mazzola.